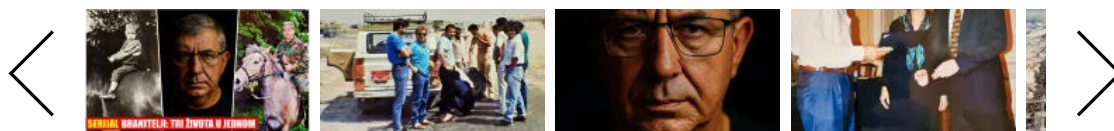

Foto: Privatni album, MojPortal.hr

ISPOVIJEST

Krešimir Ivančić: "Bio sam na rubu kada su mi ubili tatu, evo što me vratilo u život..."

"Ne volim u svakome gledati neprijatelja, nisam taj tip, želim vidjeti ono dobro u ljudima. Iako je rat ostavio duboke ožiljke, naučio me je cijeniti život i boriti se za ono što je ispravno", kaže Krešimir Ivančić

16.08.2025. u 20:06

Piše: Nikica Puhalo

VEZANE VIJESTI

BRINU O PRIRODI

Nova radna akcija članova daruvarske HVIDR-e: Uredili okoliš na izletištu Toplica

NOVA RADNA AKCIJA

Članovi daruvarske HVIDR-a opet zasukali rukave: Na izletištu osvanule rezbarene stolice i roštilj

PRVA OVOGODIŠNJA AKCIJA

Daruvarski branitelji zasukali rukave i uredili izletišta kod Toplice: "Bilo je posla, no uživali smo"

U ORGANIZACIJI HVIDR-E

Natječaj u spomen na Marka Čolića: "Traži se najbolja domoljubna fotografija Daruvara i okolice"

MojPortal.hr objavit će seriju tekstova pod egidom "Branitelji - tri života u jednom". Riječ je o intimnim, driljivim i opsežnim životnim pričama hrvatskih branitelja koje će biti objavljene u prvom licu. Ideja je da se priče ne temelje na povijesnim datumima nego upravo na samom životu branitelja i to kroz tri dijela: prvi dio govori o djetinjstvu, odrastanju i mladenačkim snovima, drugi dio o okolnostima u kojima ih je zatekao rat i događajima koje su proživjeli tijekom Domovinskog rata, a treći dio posvećen je često složenom povratku u normalni život nakon proživljenih ratnih trauma. Sada, 30 godina nakon završetka rata, napokon je moguće ispričati ove jedinstvene priče na ovakav način.

Za početak vam donosimo životnu priču Krešimira Ivančića, branitelja iz Daruvara.

1. dio: Život prije rata

"Sanjao sam kako putujem svijetom..."

Rođen sam 10. siječnja 1963. godine, tamo u pakračkoj bolnici, ali sam Daruvarčanin od glave do pete, iz sela Vukovije gdje sam proveo najveći dio života.

Živo sam sa sestrom i roditeljima, Otilijom i Zdravkom.

Odrasli smo u radničkoj obitelji. Nismo bili sirotinja nego neka srednja radnička klasa. Tata je radio u Šumariji, a mama je bila domaćica. Roditelji su mi bili jako skromni ljudi, izuzetno vrijedni. Mama je bila svestrana, strašno puno je čitala bez obzira na to što nikad nije završila osnovnu školu. Bila je iz jedne prilično siromašne obitelji. I bila je izuzetno

dobra osoba. Otac je također bio cijenjen u društvu, jako vrijedan čovjek.

Ivančići, Krešimirovi preci, snimljeni na Petrovom vrhu 1939. godine /Foto: Privatni album

Rano sam ostao bez roditelja. Mama je umrla 1993., imala je rak dojke, a otac mi je ubijen u terorističkoj zasjedi 1994. godine. No, o tome ćemo nešto kasnije...

U to vrijeme, život na selu je bio zanimljiv, ispunjen dječjom igrom i dobrim društvom. Jesmo se mi tada znali sukobljavati jedni s drugima, ali nikad to nije bilo na nacionalnoj razini nego, ono, selo protiv sela. Kao u gradovima kvart protiv kvarta. Mi jesmo u našem selu bili okruženi srpskim selima, ali nije se to tada tako gledalo. Tada se znalo govoriti da svaki Daruvarčanin ima svog Srbina, jer su svi imali nekog Srbina ili u obitelji, ili kuma ili prijatelja... Svi smo u to vrijeme funkcionirali jako dobro.

Sve do rata.

Krešimir Ivančić (lijevo) dok je bio dijete/Foto: Privatni album

Kako smo svi živjeli na selu, imali smo i obaveze preko dana, trebali smo pomoći svojim. Ali poslije bismo se nalazili kod Doma, igrali smo nogomet, ali i košarku na jedan koš. Pa i stolni tenis. Zanimljivo je da smo onda bili i osnovali stolnoteniski klub u Vukoviju. Igrali smo i graničara, pecali na Toplici... Lijepo je to bilo odrastanje.

Moji su prije rata bili vezani uz konje, šumu i poljoprivredu, to je bila obiteljska tradicija. Djedovi i pradjedovi su kirijali, odnosno izvlačili drva iz šume, pa sam i ja odmalena odrastao uz konje, te plemenite životinje. Imam i fotografiju kada sam kao klinac, sa samo tri ili četiri godine, već jahao konja s djedom.

Krešimir snimljen na konju kada je imao oko 3 godine/Foto: Privatni album

Kasnije, kad su došli traktori, konji su prodani. Nikad se to nije prežalilo. Mama, tata, sestra i ja... Svi smo plakali kad je zadnja kobila otišla iz naše štale. No, traktor je bio neophodan za preživljavanje, ali konji su ostali moja velika ljubav. Kasnije, kad je tata, nažalost, poginuo, vratio sam konje u svoj život.

Osnovnu školu sam pohađao u četiri različite zgrade, ne zato što sam ponavljao razrede, nego zbog gradnje novih škola pa smo stalno selili iz jedne u drugu. Od petog razreda sam išao u školu u Daruvaru, gore u dvorcu grofa Jankovića. Bio sam dobar odličan učenik, sve do sedmog razreda. Onda su došle cure, pubertet i nepodopštine, pa su se i ocjene malo pokvarile.

Nakon osnovne škole nije me vukla želja da se bavim poljoprivredom. Htio sam biti autoelektričar, ali te škole u Daruvaru nije bilo, pa sam upisao srednju prometnu i postao vozač cestovnih motornih vozila u međunarodnom prometu. Još odmalena sam maštao o tome. Sjećam se kad smo s traktorom vozili agregat, a pokraj nas je prolazio kamion i ostavljao nas u oblaku prašine. Tada sam pomislio:

- E, neću se ni ja još dugo voziti na ovom traktoru! Jednog dana ću i ja kamionom proći pokraj nekoga na traktoru!

To je bio moj dječaćki san... Htio sam vidjeti svijeta. Znao sam da s kamionom mogu otići u druge države, upoznati druge kulture... Zato sam htio biti vozač kamiona, da mogu putovati.

Krešimir Ivančić/Foto: MojPortal.hr

Nakon srednje škole, 1982. godine, otišao sam odslužiti vojni rok u JNA. Prvo sam išao u Karlovac. Tamo je na obuci bilo bilo strašno, uživljavali su se na nama ljudi koji su bili malo stariji od nas. A zatim sam premješten u Titograd, današnju Podgoricu. To je tad bio kraj svijeta za mene. Bio sam u inženjeriji. JNA mi je bila prvi susret s različitim kulturama, ljudima, naglascima... Ali tamo sam i prvi put osjetio nacionalne podjele. U Daruvaru smo živjeli u multietničkoj sredini gdje su Hrvati i Srbi bili prijatelji, kumovi i susjedi, nije bilo nikakvih problema. Ali tamo, na služenju vojnog roka u JNA, prvi put sam osjetio nacionalizam. Tada sam shvatio što je nacionalni identitet i da se ljudi grupiraju prema nacionalnoj pripadnosti. Tamo se počelo već grupirati; Slovenci sa Slovencima, Albanci s Albancima, Hrvati sa s Hrvatima. Sjećam se i da su mi zamjerali što se družim s Albancima, a s njima sam imao samo dobra iskustva.

Kako je kod nas, u Hrvatskoj, bilo dosta Srba, mi smo bili više vezani u svoje zemljake, nije nam bilo bitno što je po nacionalnosti, nego da je tu negdje, iz našeg kraja. Ali da, u JNA sam te stvari prvi put počeo osjećati jer to kod kuće nisam nikad čuo bez obzira na to što je, recimo, tatin djed bio u Domobranima i koji je prošao svoju katarzu, križni put. Mamin tata je bio partizan. Ali u našoj kući se nikad nije o takvim stvarima pričalo niti je neko govorio da je sad neko "drukčiji".

Roditelji nikada nisu pravili razlike među ljudima. Recimo, moja sestra se udala za lokalnog Srbina, legendu daruvarskog nogometa, i nitko nije imao ništa protiv toga. U našoj obitelji su se uvijek poštovali svi pa sam i ja tako odgojen, da poštujem ljude.

Nakon odsluženja vojnog roka u JNA, zaposlio sam se u Čazmatransu. Posao sam dobio na temelju mature, zahvaljujući direktoru koji me primijetio na natjecanju u vožnji. Naime, ja sam bio tad prvi iz Daruvara koji je išao na

FROJ, Festivalu rada omladine Jugoslavije u natjecanju vožnje kamiona.

Ispred kamiona u Iraku/Foto: Privatni album

Prvo sam kao pripravnik šest mjeseci morao voziti kamion do 8 tona nosivosti, a kasnije sam vozio one veće. Vozio sam od Vardara pa do Triglava, po cijeloj Europi i nikad nisam imao neku neugodnu situaciju. Gdje god sam došao, ljudi su bili stvarno na mjestu.

U Bosni i Hercegovini su vjerojatno bili i najbolji ljudi, a, eto, vidiš, u oni su u ratu najgore prošli...

Oduvijek sam volio geografiju i povijest, volim karte. Ni danas nemam nikakav GPS, navigaciju... Gledam orijentire ili karte i uvijek dođem gdje trebam doći. Malo je gradova u kojima nisam bio. Zbog želje za putovanjima i istraživanjem svijeta sam i prešao u međunarodni transport. Tura do Bagdada bila mi je najduža, trajala je 28 dana. Tamo je baš bio završio iračko-iranski rat. Išli smo u konvojima s po 30 do 50 kamiona preko Turske gdje nas je pratila vojska jer nije bilo sigurno. Azijski dio Turske bio je zajeban, nije se smjelo po noći voziti zbog raznih bandi.

Odmor kraj palme u Iraku/Foto: Privatni album

S druge strane, vožnja kamiona bila je teška za privatni život. Znaš, rijetko sam bio kod kuće, a to je značilo malo vremena za ljubav. U to vrijeme bio sam u vezi s jednom djevojkom, kondukterkom brisati iz Daruvara. Bilo je ozbiljno, planirali smo se preseliti u Zagreb i osnovati obitelj.

Ali onda je došao rat i sve je stalo.

2. dio: Život u ratu

Dva ranjavanja i gubitak oca

Rat nas je, naravno, sve zatekao nespremne. Moje selo Vukovije bilo je malo hrvatsko selo okruženo srpskim selima.

Odjednom su se počele događati čudne stvari. Susjedi, s kojima smo godinama živjeli u miru i dobru, su se naoružali, a na cesti u našem selu netko je s bojom napisao "Ovo je Srbija". Moja majka je tada ležala bolesna jer je bila operirana. Svaku noć su nam pucali pod prozorom, a onda je i prva kuća odletjela u zrak...

Nije se moglo više živjeti u takvom strahu.

Vozio sam kamion na londonskoj obilaznici kada sam na radiju čuo da su u Daruvaru s leđa ubijena tri hrvatska policajca. O, rekoh, jebote, pa šta je sad ovo?!

Gledao sam kako se naoružati. Vozio sam nešto iz Švicarske i tamo su mi nudili kalašnjikov za nekih 3000 njemačkih maraka, ali mi je bilo preskupo, nisam imao toliko novca. Onda sam u Antwerpenu kupio pumpericu, sačmaricu.

Ona mi je nekako dala sigurnost.

BOV (borbeno oklopno vozilo) 1991. godine/Izvor: "Daruvar u Domovinskom ratu"

Kad sam se vratio, direktor Čazmatransa mi je ponudio da pređem u Čazmu, nudio mi je i stan, ali nisam htio. Rekoh, idem kući, tamo mi je mjesto, pa ću vidjeti što ću dalje.

Digle su se prve barikade, Srbi su naoružani počeli stražariti pokraj njih. Tata je jednom pričao s njima, bila su dvojica na barikadama koji su bili prije radili za njega. Inače, su ta dvojica bila završila specijalnu školu, ako me razumiješ. Rekli su mu:

- Ustaše će doći, pobit će nas!

- Kakve ustaše, o čemu vi pričate?! - začudio se moj otac.

Mi još uvijek nismo razumjeli što se točno događa oko nas, sve misliš: "To je par budala i za koji dan će i to proći..."

Onda smo vidjeli da odlaze u šumu, pa se u šumi pucalo, pa čuješ da pjevaju neke četničke pjesme. Nije više bilo sigurno, spavali smo svaku večer kod nekog drugog na štaglju. Jedan prijatelj je imao pištolj, a ja tu pušku. Odlučio sam otići u Daruvar. Ostavio sam njemu pumpericu. Pustili su me na barikadama, mama i tata su ostali gore.

Otišao sam se prijaviti u gardu. Nije tada bilo ni odora ni opreme, svi smo se morali snalaziti.

Tamo je bio Milan Filipović, kaže mi:

- Šta znaš? Šta si bio u vojsci?

- Ne znam ništa. Vozio sam buldožer - odgovorim mu.

- Je l' hoćeš vozit BOV, borbeno oklopno vozilo?

- Je l' ima volan? - pitam ga.

- Ima - kaže.

- Hoću - odgovorim.

Dakle, prijavio sam se 17. rujna 1991., a samo četiri dana kasnije sam ranjen prvi put, 21. rujna. Išli smo u pomoć u Ivanovo Selo, a nismo znali da je već potpuno okupirano tako da smo preko Šuplje Lipe kroz šumu uletjeli smo ravno među njih. Poslije smo shvatili da je sigurno bila riječ o nekoj izdaji.

Pogodili su nas zoljom. Sjećam se da sam bio u šoku, ali nisam osjećao bol. Iz nosa i usta mi je tekla krv. Dobio sam po cijelom tijelu, ali noga je bila najgore, krv je špricala na sve strane.

Jedan od rijetkih fotografija koju ima iz Domovinskog rata. Krešimir Ivančić je prvi s lijeva/Foto: Privatni album

Ja sam preživio, jedan kolega je bio teže ranjen od mene, a jedan je poginuo, Počela je pucnjava i oni su se razbježali. Imali su i oni mrtvih. Ja sam od detonacije zolje nakratko izgubio svijest. Brzo sam se osvijestio, ali od šoka ništa ne osjetiš. Dotad sam imao brkove, a brkovi su nakon detonacije otišli, ostala je sam crna crta, kao u crtanom filmu. Nisam imao ni obrva. Pogledam BOV, izgleda raspadnuto. I ne možeš vjerovati, u tom kaosu ga pokušam onako raspadnutog na ključ upaliti i on upali! Radi! Uspjeli smo se s BOV-om izvući nekih 300 metara do jednog zavoja i tamo sam izašao van. Puno se dimilo i mislio sam da će sve eksplodirati jer je bilo dosta municije u BOV-u. Došla nam je ispomoć i izvukla me, posjeli su me u auto. Tad sam se pogledao u retrovizor:

- Jebote, šta je ovo?!

Izgledao sam grozno. Skinem hlače, a ono krv šprica iz natkoljenice. Izvadio sam prvi zavoj i to nekako premotao. Kad sam došao do zapovjednika, kaže mi on:

- Pa, pošteno si dobio...

- Ma nije ništa, noga malo krvari, to sam previo - kažem mu.

Nisam zapravo ni znao gdje sam sve dobio... Prvo su me odvezli u Daruvar, a onda u bolnicu u Bjelovar gdje su me liječnici sredili.

Foto: Privatni album

Nisam morao više ići jer sam bio teško ranjen. No, problem je bio što su na Radio Daruvaru objavili imena nas ranjenih, a meni su roditelji ostali u Vukoviju. Nije bilo druge, morali

smo ih hitno izvući. Mama je došla prva, a tata nešto kasnije. Naime, kada su Srbi čuli na radiju da sam ja ranjen, odmah su krenuli po njega. Stari je bio kod prijatelja i pobjegao je kroz baštu. Već tad je bio osuđen na smrt. I još jedanput im je zbrisao iz kuće i onda se nekako provukao i došao u Daruvar zahvaljujući jednom stvarno dobrom susjedu, Srbinu koji je držao gostionu i koji mu je pomogao. Baka nije htjela ići, ostala je tamo i dočekala oslobođenje.

Ja nisam imao ništa, sve je ostalo u Vukoviju. Otišao sam zatim u Crveni križ, rekli su mi da tamo mogu naći neku robu za obući se.

Tamo se zatekao i neki stariji čovjek, ne znam kako se kako se zvao. On me napao:

- Kako te nije sramota! Ti sad tu tražiš nešto!? Idi, uzmi pušku! Treba braniti grad!

Ni jedno slovo mu nisam rekao, Samo sam se okrenuo. Mislim, što ću ja sada čovjeku objašnjavati, da sam došao iz bolnice, da sam bio teško ranjen, da nemam ništa... Vratio sam se nazad sa svojim dečkima u Češki dom, tamo mi je svatko dano nešto od svoje vojne opreme. Kada sam se potpuno oporavio, nastavio sam se boriti. Bio sam i drugi put lakše ranjen, u Gornjoj Vrijesci, ali to je bilo ništa u usporedbi s prvim ranjavanjem jer sam ru dobio "samo" minobacački geler u ruku.

Foto: Privatni album

Kada je ovdje (Daruvar i okolica op. a.) sve završilo, otišao sam u Tigrove. Nije da sam bio željan rata nego je moja ekipa iz Čazmatransa i Grubišnog Polja rekla da 1. gardijska brigada traži vozače za labudice koji bi razvozili tenkove po bojištu.

Došli sam u Zagreb, u "Maršalku" (sadašnja vojarna Croatia op. a.), napravili sistematski, zadužili novu opremu. Rekli su nam da u 13 sati ide autobus. Došao je, ali ide za Novsku.

Šta sad u Novsku?!

Dođemo mi tamo, smjestili smo se u kuću koja nije imala ništa, ni prozore. To je bilo proljeće 1992. godine. Bili smo tu

nekih mjesec dana i tada sam počeo razmišljati da je rat završio za mene, ali vraga...

Dubrovnik je bio blokiran i onda su nas poslali u akciju deblokiranja Dubrovnika. Ti moji dečki i ja smo bili u Kuparima, to je bio najgori teren. Tamo se tuklo od jutra do mraka, cijeli dan garantiranje. Ne možeš spavati u krevetu jer je preopasno. Spavaš ili na podu ili pod krevetom. Poslije smo se vraćali za Zagreb, dio ovih mojih je rekao da će se razdužiti.

Dubrovnik tijekom Domovinskog rata/Foto: Peter Denton, Wikipedia

Šta da ja radim? Šta ću sad? Kažem i ja da ću ići kući. A bio je taj zapovjednik voda iz Zagreba, on se rasplakao, htio je da ostanem:

- Nemoj ići, ti si pravi vojnik! Kud ćeš ti sad?

- Odlučio sam ići kući...

I onda - cirkus. Kod kuće raspad sistema.

Mama je bila jako bolesna, a stari je u to vrijeme jako puno pio, sestra je bila u Njemačkoj sa šogorom... Traktori su bili

odvezeni, Sve je bilo opljačkano. Stari se sa svim tim događajima jako teško nosio. A ja sam cijelo vrijeme bio dolje, nije me bilo, u ratu sam.

I onda počneš razmišljati - šta sad?

Jebem ti Vukovije! A ne možeš ostaviti to. I ništa. Nazad u firmu, u Čazmatrans, tražiti posao. No, i tu smo doživjeli iznenađenje, direktor s kojim smo bili dobri rekao je meni i mojima da više ne trebaju vozače.

- Pa nismo mi utekli negdje pa se vratili, bili smo u ratu, jebemu! - rekli smo.

I onda nas je ipak uzeo, ali je rekao da nemamo pravo na dionice tvrtke pa smo morali potpisati papir da pristajemo na to. Mislim, nitko od nas nije tada mislio na dionice, ali netko je, dok smo mi bili na frontu, pokupio ono što je zapravo nas pripadalo. Ali, dobro...

Radio sam neka tri mjeseca, negdje do Božića 1992. i onda se formirala domobranska bojna kojoj sam se priključio. Bio sam u izviđačima i kasnije prešao u zapovjedništvo.

Krešimir Ivančić na konju (prvi s lijeva) s bivšim predsjednikom Stjepanom Mesićem nakon Domovinskog rata/Foto: Privatni album

Rekao sam već, majka je umrla 1993., a otac je sve što se događalo jako teško podnosio. Nije si nikako mogao pomoći. Njemu se raspala obitelj, raspao mu se zapravo cijeli život. I dođem ja kući, a on sjedi pokraj peći i plače...

- Vi svi mislite da ja pijem zato što volim piti, a ja ne mogu prestati. Želim prestati, a ne znam kako! - rekao je kroz suze.

- Hoćeš li ići na liječenje? - pitao sam ga.

- Hoću. Ali hoću ići odmah sutra.

Uspio sam sutra organizirati prijevoz, bojao sam se da se ne predomisli. Dovezli smo ga u Popovaču, doktorica mi je rekla da, s obzirom na njegovo stanje, treba biti kod njih najmanje tri mjeseca. Tata je 12. dana izašao i otišao kući. Nikad više nije popio kap alkohola. No, te 1994. upao je u zasjedu u Batinjskoj Rijeci, svezali su mu ruke na leđa i pogubili ga, njega i još četvoricu. Trojica su preživjela.

Ja sam tada već bio oženjen, ali ta tragedija mi je uništila cijeli život i sve moje snove. Razmišljao sam o osveti, bio sam na rubu... Malo je nedostajalo da od uzornog i časnog vojnika postanem zločinac. Obukao bih se u punu ratnu opremu, naoružao i pun bijesa došao do vrata spreman da krenem u osvetničku pohod i ubijem sve na koje naletim. Ali onda bih se vratio, skinuo, presvukao... Zaustavila me pomisao na moju obitelj i dijete. Žena mi je tada bila trudna. Ako to napravim, pomislio bih, dijete će imati oca zločinca.

A to nisam htio.

Na sreću, nikada nisam prešao tu crtu iako sam u tri navrata bio jako blizu.

Prošao sam dosta toga u ratu i nemam nešto lijepo reći o njemu kao takvome. Ne ponovio se više nikome...

3. dio: Život nakon rata

Bio sam na rubu, a onda je došao spas

Kad si pitao o ljubavi ono... Da ne pričamo sad o ratu i samo o onim nesretnim situacijama.

Dakle, nakon rata je počeo drugi rat - rat za normalan život. U vojsci sam imao dobar čin, bio sam načelnik prometa. Ipak, zbog ranjavanja na ratištu i oka koje je imalo smanjeno vidno polje zbog ranjavanja, izgubio sam profesionalnu vozačku dozvolu i nisam se mogao vratiti na posao u Čazmatransu. Ponudili su mi da budem dispečer, ali ja sam htio biti vozač jer je to, rekao sam već, bila moja ljubav.

Znao je da će kao vozač kamiona upoznati svijet/Foto: Privatni album

Oženio sam se i uskoro smo dobili prvu kćer, kasnije još dvije. Bio sam ponosan na sebe i svoju obitelj.

Iako sam još kao dječak oduvijek htio pobjeći od poljoprivrede i stočarstva, kako nisam mogao raditi kao vozač, odlučio sam dignuti kredit i kupiti ovce. I tako sam postao sam seljak, ono što nikad nisam htio biti, ono od čega sam cijeli život bježao. Ali to je takav životni trenutak, moraš preživjeti, prehraniti obitelj.

Tada je počela moja borba za njih i za bolji život

Osnovao sam zatim i Udrugu ovčara, bio sam u Americi na seminarima o zadrugama, pokušao sam donijeti ideje u Hrvatsku uvjeren da nam svima, ako smo zajedno, može biti bolje, ali nije bilo razumijevanja. Nisu ljudi shvaćali koliko im zadruga može pomoći.

Krešimir Ivančić tijekom boravka u Americi/Foto: Privatni album

U mom braku je krenulo nizbrdo, brak se raspao i tada sam opet bio na rubu. Opet je bila dvojba: ili padam na dno ili se dižem i borim.

Kako sam uvijek bio društvenjak, volio sam se i naći se ekipom. U to vrijeme su krenula brojna događanja s konjima i vezano uz konje, a na jednom od tih konjičkih manifestacija, upoznao sam sadašnju suprugu Renatu.

Tada je počeo proces moje promjene, morao sam se transformirati iz grubog ratnika u normalu. A Renata mi je u tome jako puno pomogla. Vratila mi je sve one ljudske vrijednosti i osjećaje koje sam negdje putem izgubio. Uz nju i uz djecu, opet sam postao sretan, uživao sam u životu, ponovno vidio smisao.

Moj najveći ponos i sreća su moje tri kćeri. Dvije starije kćeri završile su fakultete i sa svojim partnerima žive i rade u Osijeku, a najmlađa kći još uvijek studira

S njima sam dobio i trojac najboljih zetova na svijetu.

Svi su oni ono najbolje u mom životu.

Supruga je ta koja je vratila sve ono dobro u meni, ono što što sam ja, ono što sam nekad bio i ono kako su me roditelji odgajali. Mi smo različiti, ali naš život je bajka. Volimo svoju djecu, volimo životinje, volimo putovati, volimo beskonačno razgovarati o svemu i svačemu. Imamo različite stavove, a nikad se ne posvađamo. Mi razgovaramo, pretresamo stavove, analiziramo život...

Obzirom da smo sad već ljudi u godinama, duga jahanja na konjima zamijenile su duge šetnje sa psima i dugi razgovori.

Danas sam predsjednik HVIDR-e Daruvar, u petom mandatu. To je bio logičan nastavak, jer sam uvijek bio tu, uz svoje dečke.

Krešimir Ivančić, predsjednik daruvarske HVIDR-e /Foto: Nikica Puhalo/MojPortal.hr

Znaš, nisam onaj nekakav predsjednik HVIDR-e koji vodi politiku, a i mi u Daruvaru smo atipična HVIDR-a.

Ja sam legalist, a i rat je odavno završio.

Mi kroz HVIDR-u želimo biti društveno korisni, pokazati da nismo samo "žderači proračuna" nego da volimo svoj grad i zato često imamo akcije u kojima ga uređujemo, činimo ga boljim u miru, stavili smo se u službu zajednice. Obnavljamo izletišta, organiziramo događaje, okupljamo ljude, naša su vrata uvijek svima otvorena.

Krešimir Ivančić s Lawrenceom G. Rossinom, tadašnjim američkim veleposlanikom u RH/Foto: Privatni album

Naša je dužnost dati doprinos zajednici, a i želimo pokazati da još uvijek možemo i želimo biti korisni.

Ne volim u svakome gledati neprijatelja, nisam taj tip, želim vidjeti ono dobro u ljudima. Iako je rat ostavio duboke ožiljke, naučio me je cijeniti život i boriti se za ono što je ispravno.

To najvažnija lekcija koju sam naučio.

Foto: Privatni album

(Članak je objavljen u sklopu projekta "Branitelji - tri života u jednom" i uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz Programa poticanja novinarske izvrsnosti)

Dobijte informaciju odmah, zapratite nas na [Facebooku](#) i [TikToku](#)!

KREŠIMIR IVANČIĆ

DARUVAR

DOMOVINSKI RAT

SERIJAL ISPOVIJESTI

Branitelji - Tri života u jednom: "Kad utihne oružje, počinje najteži rat - onaj za povratak u život"

2. DIO ISPOVIJESTI

Dinko Tandara:
"Vukovarska kolona i ona iz '95. nisu iste. Znamo što su oni '91. radili vojnicima i civilima"

UZMITE ULAZNICE

Večer smijeha u Bjelovaru: Saznajte što se dogodi kad se sretnu Makedonac, Srbin i Hercegovac

SPONZORIRANI SADRŽAJ

U Daruvarске toplice stiže industrijski komposter: "Korak prema održivom turizmu i kružnom gospodarstvu"